

Μητροπολίτης Δράμας: Ο δρόμος προς τον ουρανό είναι δύσκολος

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δράμας](#)

Το Χριστουγεννιάτικο μήνυμά του εξέδωσε ο Μητροπολίτης Δράμας κ. Παύλος, ο οποίος υπογράμμισε ότι “παρ’ όλη την φωτοχυσία των Χριστουγέννων οι πιστοί αισθάνονται το σκοτάδι των έργων της πλάνης. Γι’ αυτό παρακαλείται ο Χριστός να προσφέρει στους δούλους Του δύο πράγματα: συγχώρηση και εύκολο δρόμο. Δηλαδή ως προς το πρώτο, συγχώρηση για τα αμαρτωλά έργα, και ως προς το δεύτερο, φωτισμό και ενίσχυση, ώστε να βαδίζουν σταθερά στον φωτεινό δρόμο των αρετών”.

Παρακάτω διαβάστε όλη την εγκύκλιο:

Ἐλέω Θεοῦ Ἐπίσκοπος καί Μητροπολίτης

τῆς Θεοσώστου Ἱερᾶς Μητροπόλεως Δράμας

πρός

τόν εὐαγῇ Ἱερόν Κλῆρον καί τούς εὐσεβεῖς καί εὐλογημένους χριστιανούς τῆς μαρτυρικῆς Ἐπαρχίας ταύτης, εὐχήν καί εὐλογίαν παρά τοῦ τεχθέντος Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Χριστούγεννα! Ἑορτή ὁλοκλήρου τῆς χριστιανοσύνης. Μητρόπολη καί ρίζα ὅλων τῶν χριστιανικῶν ἐορτῶν. Διότι, ἐάν ὁ Χριστός δέν ἐγεννᾶτο εἰς τόν κόσμον, χριστιανικές ἐορτές δέν θά ὑπῆρχαν. Γιά τό πόσο μεγάλο εἶναι τό γεγονός τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ ἀρκεῖ νά ἀναλογισθοῦμε ὅτι ὁ Θεός ἔγινε ἄνθρωπος. Προτοῦ νά πάρει ὁ Χριστός τήν μορφή τοῦ ἀνθρώπου ὑπῆρχε “ἐν μορφῇ Θεοῦ”.¹

Ὁ Χριστός, ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, εἶναι τό δεύτερο Πρόσωπο τῆς Παναγίας Τριάδος. Εἶναι ἡ “ἀπαράλλακτος εἰκὼν τοῦ Πατρός, ὁ χαρακτήρ τῆς ἀϊδιότητος αὐτοῦ”². Ὁ Χριστός εἶναι εἰκόνα ἰσότυπος τοῦ Πατρός, ἀφοῦ σέ τίποτε δέν διαφέρει ἀπό τόν Θεό Πατέρα. Ὅλα ὅσα ἔχει ὁ Πατέρας τά ἔχει καί ὁ Υἱός³. “Ὡς Θεός καί Θεοῦ Υἱός, Θεοῦ εἰκὼν, τό ἀπαράλλακτον δείκνυσι”⁴, διδάσκει ὁ μέγας ἐρμηνευτής τῶν Γραφῶν, ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Ἄν τό γεγονός τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἀποτελεῖ μεγάλο καί ἀνεξιχνίαστο μυστήριον, ὅμως τά ἀποτελέσματα τοῦ γεγονότος εἶναι φανερά.

Πραγματικά ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ σαρκώθηκε καί ἔγινε ἄνθρωπος. Ὁ Πλάτων πίστευε ὅτι “Θεός ἀνθρώπῳ οὐ μίγνυται”, ὅμως ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ “ἀληθῶς ἐτέχθη”, πραγματικά ἐνώθηκε μέ τήν ἀνθρώπινη φύση μας “οὐ δοκήσει, οὐδέ φαντασίᾳ, ἀλλ’ ἀληθείᾳ τῷ κόσμῳ φανέντα”⁵, ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία. Στό πρόσωπό του ἐνώθηκαν οἱ δύο φύσεις, θεία καί ἀνθρώπινη, χωρίς νά συγχέονται καί χωρίς νά χωρίζονται. Τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος.

Ὁ Θεός ὡς ἄνθρωπος “ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ”⁶ “ἐνοικεῖ καί ἐμπεριπατεῖ” μεταξύ τῶν ἀνθρώπων μέ μοναδικό σκοπό νά σώσει τόν κόσμο. Ἦλθε στόν κόσμο, νά λυτρώσει τούς ἀνθρώπους ἀπό τά δεσμά τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου, καί νά προσφέρει τήν ζωήν σέ ὅλην τήν πληρότητα, καθὼς εἶπε· “Ἐγὼ ἦλθον, ἵνα ζωὴν ἔχωσι καί περισσὴν ἔχωσι”⁷.

Γι' αυτό ψάλλουμε σήμερα “Λύτρωσιν απέστειλε Κύριος τῷ λαῷ αὐτοῦ”⁸. Ἔρχεται ὁ Λυτρωτής, λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος, “οὐκ ἐν μορφῇ Θεοῦ, ἵνα μὴ διαπτοῇ τὸ ἀσθενοῦν, ἀλλ' ἐν μορφῇ δούλου, ἵνα ἐλευθερώσῃ τὸ δουλωθέν”⁹.

Ἡ πίστη στὸν τεχθέντα Θεάνθρωπο καὶ ἐλευθερωτὴ πού ἐκήρυτταν οἱ Γαλιλαῖοι ψαράδες κατέκτησε τὴν οἰκουμένη. Ἡ πίστη αὐτὴ σέ πεῖσμα ὅλων τῶν ἀντιθέων δυνάμεων πού τὴν περιφρόνησαν καὶ κίνησαν ἐναντίον τῆς ἀμειλίκτους διωγμούς, ρίζωσε γιὰ νὰ παραμείνῃ ἄσειστη ἀνάμεσα σέ δεινούς ἐχθρούς, παλαιούς καὶ νέους. Οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Χριστοῦ εἶναι αἵτιοι τῶν ὠραιότερων θριάμβων τοῦ κόσμου. Ἡ μετὰ Χριστόν ἐποχὴ παρά τίς ἀτέλειες τῶν χριστιανῶν ξεπερνᾷ ἀναμφισβήτητα τὴν προχριστιανικὴ.

Σήμερα σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο, ἓνα δισεκατομμύριο χριστιανῶν ἑορτάζουν. Οἱ περισσότεροι ἑορτάζουν ἐξωτερικά, ὑλικά. Λίγοι εἶναι οἱ προσκυνητὲς τοῦ τεχθέντος Βασιλέως. Τό θλιβερότερο εἶναι ὅτι ἡ ἑορτὴ αὐτὴ ἀποκτᾷ χαρακτὴρα εἰδωλολατρικό. Στὴν Ἀγγλίᾳ ἡ παραδοσιακὴ φάτνη καταργήθηκε, γιὰ νὰ μὴν προκαλοῦνται οἱ ἀλλόπιστοι, λέει, καὶ ἀντὶ τῆς Παρθένου Μαρίας, τοῦ Ἰωσήφ, τῶν ποιμένων, τοποθετοῦνται πιγκουῖνοι!

Τό ὅτι ὁ διάβολος ἐξαπατήθηκε, ὅπως ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος λέγει “ἔλαθον τὸν ἄρχοντα τοῦ αἰῶνος τούτου ἡ παρθενία Μαρίας καὶ ὁ τοκετός αὐτῆς, ὁμοίως καὶ ὁ θάνατος τοῦ Κυρίου, τρία μυστήρια κραυγῆς, ἅτινα ἐν ἡσυχίᾳ Θεοῦ ἐπράχθη”¹⁰, δέν σημαίνει ὅτι κατέθεσε τὰ ὅπλα του. Ἀντιμάχεται τὴν σωτηρίᾳ τῶν ἀνθρώπων μέ τὴν δημιουργία νέας ἀνθρωπολογίας, ἡ ὁποία γεννᾷ τὴν ψευδῇ συνείδηση, καὶ τὴν κατασκευὴ τεχνητῆς ἀνθρώπινης ταυτότητας, σύμφωνα μέ τὴν ὁποία δέν ὑπάρχει τίποτε φυσικό. **Ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ἐπιλογὴ μας. Ὁ ἄνθρωπος ἐπιλέγει τὴν γέννηση, τὸν ἔλεγχο τῶν γεννήσεων, τὴν οἰκογένεια, τὴν διαχείριση τοῦ θανάτου. Ἡ νέα, ἀντίθετη ἀνθρωπολογία διδάσκει ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει ὄχι μόνον νὰ ἐλέγχει, ἀλλὰ καὶ νὰ δημιουργεῖ νέο ἄνθρωπο.**

Τό νὰ ἐκφράσουμε ἀπαισιοδοξία γιὰ τὸ μέλλον τοῦ χριστιανισμοῦ λόγω τῶν ὅσων συμβαίνουν, εἶναι βλασφημία. Τό πνεῦμα τῆς ἀπαισιοδοξίας εἶναι ξένο πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου. Τό πνεῦμα τῆς αἰσιοδοξίας πρέπει νὰ διακρίνῃ καὶ τὸν τελευταῖο πιστό. Τό γεγονός ὅτι ὁ διάβολος κατέχει τὴν πλειονότητα τοῦ κόσμου, γεγονός προφητευόμενο στὴν Ἀγία Γραφή, δέν μειώνει τὸ μεγαλεῖο τῆς πίστεώς μας. Διότι ἡ πίστη στὸν Χριστό δέν εἶναι καταναγκαστικὴ, ἀλλὰ πῖστευμα εὐγενῶν, ταπεινοφρόνων καὶ καλοπροαιρέτων ὑπάρξεων.

Ἐπάρχει λοιπόν στίς ψυχές τῶν χριστιανῶν, ὡς ἁμαρτωλῶν ἀνθρώπων, σκοτάδι. Ἄλλ' ὑπάρχει συγχρόνως πόθος καί προθυμία σωτηρίας καί συναντήσεως μέ τόν Χριστό. Στήν πορεία τοῦ ἀνθρώπου γιά τήν συνάντηση μέ τόν Χριστό ἀναφέρεται ἕνας ὕμνος καί τοῦ ζητᾶ νά φωτίσει τόν σκοτεινό ἀπό τήν ἁμαρτία δρόμο μας πρὸς Αὐτόν.

“Ἐκ νυκτός ἔργων ἐσκοτισμένοις πλάνης,

ἱλασμόν ἡμῖν, Χριστέ, τοῖς ἐγρηγόρως

νῦν σοι τελοῦσιν ὕμνον ὡς εὐεργέτη,

ἔλθοις πορίζων εὐχερῇ τε τήν τρίβον,

καθ' ἣν ἀνατρέχοντες εὕροιμεν κλέος”¹¹

Μέ ἀπλᾶ λόγια, οἱ πιστοί ἀπευθυνόμενοι πρὸς τόν σαρκωθέντα Υἱό τοῦ Θεοῦ λέγουν: «ὦ Χριστέ! Σ' ἐμᾶς πού ἀγρυπνοῦμε καί σέ δοξολογοῦμε ὡς εὐεργέτη, ἀλλ' εἴμαστε σκοτισμένοι ἀπό τήν νύκτα τῶν ἔργων τῆς ἁμαρτίας, εἴθε νά ἔλθεις καί νά φέρεις συγχώρηση, καί νά κάνεις εὐκόλο τόν δρόμο πρὸς τόν οὐρανό. Αὐτόν τόν δρόμο ἀνεβαίνοντας θέλουμε εὑρεῖ ἀληθινή καί αἰώνια δόξα».¹²

Εὐεργέτης ὀνομάζεται ὁ Χριστός κυρίως γιά τό μεγάλο καί ἀπερινόητο μυστήριό τῆς θείας ἀγάπης, ἡ ὁποία ἔκαμε τόν Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ νά λάβει σάρκα καί ὁστᾶ καί νά γίνηι ἄνθρωπος.

Παρ' ὅλη τήν φωτοχυσία τῶν Χριστουγέννων οἱ πιστοί αἰσθάνονται τό σκοτάδι τῶν ἔργων τῆς πλάνης. Γι' αὐτό παρακαλεῖται ὁ Χριστός νά προσφέρει στούς δούλους Του δύο πράγματα: συγχώρηση καί εὐκόλο δρόμο. Δηλαδή ὡς πρὸς τό πρῶτο, συγχώρηση γιά τά ἁμαρτωλά ἔργα, καί ὡς πρὸς τό δεύτερο, φωτισμό καί ἐνίσχυση, ὥστε νά βαδίζουν σταθερά στόν φωτεινό δρόμο τῶν ἀρετῶν.

Ὁ δρόμος μας πρὸς τόν οὐρανό εἶναι δύσκολος. Ὅμως στό τέλος τοῦ δρόμου ὑπάρχει δόξα. Ὁ ἄνθρωπος πλάσθηκε γιά τήν δόξα. Γιά νά βρεῖ τήν δόξα ἀκολουθεῖ διαφόρους δρόμους. Μόνιμη δόξα θά βρεῖ μόνον ἂν ἀκολουθήσει τόν δρόμο πού ὁδηγεῖ στήν αἰώνια βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ εὐεργέτης μας, διότι μᾶς σώζει ἀπό τήν ἁμαρτία. Ἀπό ἐμᾶς

ἐξαρτᾶται κάτι ἐλάχιστο. Νά ἀναγνωρίσουμε τήν τραγικότητα τῆς ἁμαρτίας, νά ἐκτιμήσουμε τήν σωτηρία πού μᾶς προσφέρεται, ν' ἀποφεύγουμε τήν ἁμαρτία, καί νά ἐγκολπωνόμαστε τόν Σωτῆρα Χριστό, ὁ ὁποῖος εὐδόκησε ν' ἀνακλιθεῖ στήν φάτνη τῶν ἀλόγων ζώων, ἀλλά περισσότερο ἐπιθυμεῖ νά κατοικεῖ σέ συντετριμμένες καί εὐγνώμονες καρδιές.

Ἀδελφοί μου,

Ὁ Χριστός ταπεινώθηκε γιά νά ὑψωθοῦμε. Ὁ Θεός ἔγινε ἄνθρωπος, γιά νά γίνουμε οἱ ἄνθρωποι θεοί! Ἡ ἀπαισιοδοξία πού ἐπικρατεῖ στόν κόσμο δέν καταργεῖ τήν αἰσιοδοξία τῆς Ἐκκλησίας. Τί καί ἂν ὁ πολύς κόσμος δέν ἀγαπᾷ τόν Λυτρωτή ἢ ἀγνοεῖ τό γεγονός ὅτι ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ εἰσῆλθε στήν ἱστορία ἐπί Καίσαρος Αὐγούστου; Τί καί ἂν οἱ πολλοί χειμάζονται ἀπό τόν χειμῶνα τῆς ἀπιστίας, καί ψάλλουν τό ᾄσμα τοῦ θανάτου; Οἱ πραγματικοί πιστοί ψάλλουν καί τά φετεινά Χριστούγεννα θριαμβευτικά, μέ ἀγαλλίαση, τούς ὕμνους δοξολογίας καί λατρείας των πρός τόν ἐν Βηθλεέμ τεχθέντα Κύριο, τοῦ ὁποίου ἡ ἀπό τό θεοδέγμον σπήλαιο ἐκπηγάζουσα χάρη εὐχομαι ὁλοκάρδια νά εἶναι μετὰ πάντων ὑμῶν. ΑΜΗΝ.

Διάπυρος πρός τόν ἐν τῷ θεοδέγμονι σπηλαίῳ τεχθέντα Κύριον εὐχέτης πάντων ὑμῶν.

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΔΡΑΜΑΣ ΠΑΥΛΟΣ

Παραπομπές:

1. Φιλιπ. 2, 6
2. α' ἰδιόμελον ἑσπερινοῦ Χριστουγέννων
3. Ἰωάνν. 16, 15
4. Χρυσόστ. ΕΠΕ 22, 130
5. Δοξαστικόν Λιτῆς Ὑπαπαντῆς
6. Β' Κορ. 4, 6
7. Ἰωάνν. 10, 10
8. Κοινωνικόν Χριστουγέννων
9. MPG 31, 1472
10. Ἰγνάτιος, Πρός Ἐφεσίους 19, 1
11. Εἰρμός ε' ὠδῆς ἱαμβικοῦ κανόνος Χριστουγέννων
12. Ἑορτοδρόμιον Ἀγ. Νικοδήμου Ἀγιορείτου, ἐρμηνεῖα Κανόνος τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως, Ὡδή ε'